

# Szamárbőr királyfi



*„Volt egyszer, hol nem volt, volt egyszer egy király. Annak a királynak nem volt gyermeke. Feleségestül együtt erősen búsultak, hogy már minden boldogságok meglenne, hogyha lenne egy gyermekük, milyen jó lenne. Hát addig mind fohászkoztak, meg mindent elkövettek, amíg egyszer csak sikerült. Lett egy gyermekük, egy fiú.*

*Hát, uram, teremtőm, mikor megmutatták a királynénak, majd elájult, majd belepustult a bánatba, mert az a gyermek tisztán olyan volt, mint egy kicsi csacsi: szamárbőre volt.”*



Így indul egy kevésbé ismert széki népmese, a Szamárbőr királyfi története, egy szülői alapfélelem és egy igazi szülői próbatétel tanmeséje.

A gyerekvállalás körüli érzelmek sorában általában – teljesen természetes módon – megjelenik a szorongás attól, hogy a leendő utódunk milyen lesz valójában. Sokszor ez a félelem olyan erős lehet, hogy tudatos vágyunkkal ellentétben, tudattalanul megakadályozhatja a baba megfogását, megtartását.

Milyen személyiség érkezik hozzánk, akivel születésétől fogva elválaszthatatlanul közös lesz az életünk? Vajon beleillik-e viszonylag átlátható, kiismert életünkbe? Tudunk-e majd büszkék lenni rá, vagy szégyent hoz a fejünkre? Egyszóval megfelel-e az elvárásainknak?

Majd minden leendő szülő szájából elhangzó mondat szerint: „Teljesen mindegy, csak egészséges legyen!” Valóban mindegy lenne? Ha tovább gondolkodunk, mindenkiben megjelennek az óhajok és ezzel együtt a félelmek is, mint a régi, ismert viccben: „Szeretném, ha a feleségem szépségét és az én eszemet örökölné!” És ha fordítva lesz?

Számos, gyerekre hiába vágyó párt tart vissza az örökbefogadástól, hogy teljességgel kiszámíthatatlan, mit hoz magával az idegen örökséget hordozó, idegen sorsból érkező kis jövevény. De vajon nem éppen ennyire kiszámíthatatlan-e, hogy tőlünk milyen tulajdonságokat örököl? Egy új családtag érkezése mindenképpen fejesugrás az ismeretlenbe. A beláthatatlan kihívástól való félelem jelentős szerepet tölt be a meddőség lehetséges lelki okainak sorában.

Hasonlítani fog-e ránk, vagy arra a képre, amit saját előnyös tulajdonságainkból rakunk össze? Többen óvnánk leendő gyermekünket a saját vagy társunk rossznak vélt tulajdonságainak öröklésétől is. Néha annyira negatív kép él bennünk saját magunkról, hogy a nemkívánatos tulajdonságaink átörökítésétől való félelem is fogantatást akadályozó lelki gáttá válhat.

Sokakban mindemellett túlságosan merev elvárások élnek leendő gyermekük felé. Túlságosan szűk keretek között tartanak értékesnek egy életet. Például jó képességek, ambíció, szorgalom, kiváló iskolai teljesítmény, anyagi sikeresség az egyedül elfogadható. Egy ilyen világgépű családban egy klasszikus értelemben vett gyengébb képességű gyermek érkezése is komoly próbatétel lehet. Nemritkán a szülők évek alatt sem válnak alkalmassá arra, hogy felmérjék és elfogadják gyermekük képességeit vagy korlátait.

Ilyen esetben az óvodás kortól gyerekre zúdított fejlesztő foglalkozások tömege, a kétségbeesett különórák, a kieroszakolt egyetemi felvétel túlzott lelki terhet jelenthet a gyerekeknek, miközben esetlegesen gyengébb képességei miatt folyamatos kudarcnak van kitéve. Így esélye sincs az önelfogadásra, az önbizalom kialakulására és egyre távolabb kerül a neki szánt sikeres és boldog élet lehetőségétől.

A Szamárbőr királyfi története ezzel a kérdéssel szembesít minket. Mi történik, ha a szülők számára elfogadhatatlan tulajdonsággal érkezik meg a vágyott utód? A mesében, bár másként, de mind a két szülő nemet mond a gyermekére, hiszen nem olyan lett, amelyet magukhoz méltónak gondolnának.



*„Hát erősen búsult a királyné. Azt is mondta, hogy vigyék onnét, ne is lássa többet.*

*A király gondolkozott, azt mondja:*

*- Ó kedves feleségem, mégse tegyük ezt. Ha már az Isten nekünk ezt adta, ilyennel áldott meg, felnöveljük, ne dobjuk el magunktól.*

*- Jaj - azt mondja a királyné -, nekem nem kell.*

*- Hadd el csak, már ha ezt adta nekünk a jó Isten, maradjunk meg véle, ne dobjuk el.*

*Na, megmaradtak, s fogadtak mellé dajkát, pesztrát, ajaj, úgy ápolták, minthogyha gyönyörűséges szép fiú lett volna...*

*de aztán megparancsolta a király, hogy az egész palotában s teremben, de sehol a világon egy tükör ne legyen, falon se, se személyzetnél, sehol se, nehogy meglássa vagy egyszer magát, hogy megtudja, ő milyen.”*

A királyné egyértelmű elutasításával szemben a király ugyan vállalja gyermekét, de csak úgy képes ezt megtenni, ha a valóságot kizárva, szinte meg nem történtté téve úgy csinálhat, mintha minden „rendben lenne”. Addig, amíg nincsenek a palotában tükrök, amíg nem kell szembesülni az igazsággal, eljátszható, elhazudható az idilli kép, mely szerint egy tökéletes házaspár egy tökéletes királyi gyermeket nevel. A király talán nem is a gyermeket próbálja óvni a valóság elkendőzésével, hanem saját magát. Saját magát itéli képtelennek az elfogadásra. Hiszen egy gyermek magától mindent természetesnek fogadna el, amiben él. Ha a realitásban él, az lesz az ő világa, ha hazug világgépet tárunk elé, azt fogja magáénak elfogadni. Természetesen a mesében is, mint a való életben oly sokszor, a szülői hazugság árát a gyermek fizeti meg. A hazugság egy életen keresztül nem tartható, a külvilágot és az abból érkező impulzusokat kizárni nem lehet.

*„s egyszer csak egy tükör elé bukkant a királyfiú. Hát belenézett a tükörbe, meglátta magát, elkeseredett rettenetesen. Azt mondta, hogy sem a szülei házához haza nem megyen, sem még azon a környéken sem áll meg, elmegyén világgá.”*

A kis királyfira óriási súllyal szakad rá a korábban nem ismert, saját tudásával ellentétes valóság. Nem csoda, ha fájdalmában az otthonától távolra menekül, hiszen nemcsak saját énképét veszíti el, hanem a szülei felé érzett bizalmát is. Talán a szeretet sem volt valóságos, amit a szüleitől kapott, hiszen ők azt a királyfit szerették, aki soha nem létezett. Egyszerre csalódik mindenben, amit a világról addig tapasztalt, érzett.

*„Hát ment sokáig nagy elkeseredve, akkor már a tavaknál, a vizéknél, mindenütt, ahol ment mindig látta, hogy ő milyen. Túlságosan el volt keseredve.”*



## Hogyan találhatja meg a királyfi a kiutat? Hogyan gyógyulnak be a felismerés sebzei?

A kis szamár királyfi vándorútja során elérkezett egy szomszédos király országába. Mivel csodaszépen tudott zenélni, bebocsátást nyert a palotába. Kedves természete miatt a király és a leánya nagyon megszerették a kis csacsit és ottfogták. Végül olyan nagyon közel kerültek egymáshoz, hogy bármilyen furcsa ötlet volt is, a király hozzáadta a leányát feleségül.





*„Na már aztán lakodalom után egy este külön szobába tértek, hogy feküdjének le. Hát mikor a királyfiú vetkezik le, hát uram, teremtőm, nemcsak a ruhája jött le - mert azért ruha volt rajta -, teljesen a számárbőr, teljesen lejött róla, levetette oda....*

*Aztán többet nem volt számár. Így maradt valóságos királyfiúnak, meg volt a palotában a nagy öröm, mert gyönyörű szép volt.”*

A mese üzenete szerint a megváltás, az emberek többségétől elválasztó, megbélyegző tulajdonságtól való szabadulás kulcsa a feltétel nélküli elfogadás. A számár királyfinak saját szüleitől való menekülése közben sikerül egy másik szülőfigurát találni, aki végre teljes elfogadással képes felé fordulni. Aki annak tudja szeretni ami, számárbőrű, kedves csacsinak. Ez a rábólintás teszi lehetővé, hogy a korábbi sebek begyógyuljanak, és ez a rábólintás nyitja meg az utat ahhoz, hogy a királyfi végre képes legyen továbblépni, fejlődni és kibújni a számárbőrből.

Minden probléma megoldásához az elfogadáson át vezet az út. Akkor tudunk túljutni életünk bármely nehézségén, ha képesek vagyunk tükrünkbe tekintve szembenézni feladatunkkal, ha igent tudunk mondani arra is, ami nem pont az elvárásaink szerint alakul. Így van ez abban az esetben is, amikor várva-várt kisbabánk csak nem akar megérkezni, mint ahogy így van akkor is, amikor végre megszülető gyermekünk más, mint amilyennek elképzeltük, és más feladatokkal, ismeretlen, néha idegen kihívásokkal állít szembe minket.

Amikor szívünk és életünk ajtaját sarkig tárjuk leendő gyermekünk előtt, az ismeretlenre mondunk igent. Azt vállaljuk, hogy elfogadjuk őt annak, ami, tiszteljük, bármilyen lesz is, mert hiszünk benne, hogy pont őt szánta nekünk a sors, és ez rendjén van így.

## Antall Gabriella

A CsillagKuckó Alternatív Termékenységi Központ

önismereti és életvezetési tanácsadója,

kineziológusa

[www.csillagkucko.hu](http://www.csillagkucko.hu)

